

Vaccin

Mazelen, een fatale kinderziekte, kopte de krant vorige week. Een ziekte, die de huidige generatie huisartsen bijna niet meer bij een ziek kind ziet. De reden: het mazelenvaccin, een zegen voor de kinderen.

In de jaren zeventig zag ik ettelijke kinderen met hoge koorts, rode pikkeltjes of rode vlekken. Rode hond was de mildeste onder de kinderziekten. Een beetje ziek met een pikkelige rode uitslag. Voor de dokter een makkie. Maar wat was de jonge zwangere moeder bang voor complicaties bij haar ongeboren kind. Kreeg een kind hoge koorts en waren de vlekken over het hele lichaam verspreid, dan was het moeilijk roodvonk van mazelen te onderscheiden. Bij roodvonk was de frambozentong vaak doorslaggevend. Bij de mazelen werd het kinderlijfje met een felrood kleurenpalet bekleed. Maar soms raasde de mazelen rond als een ongeliefd projectiel met een scala van complicaties. Een oortontsteking stelde niet veel voor. Maar een longontsteking kon later ontaarden in chronische benauwheidsklachten. En bij een hersenvliesontsteking kon het echt mis gaan.

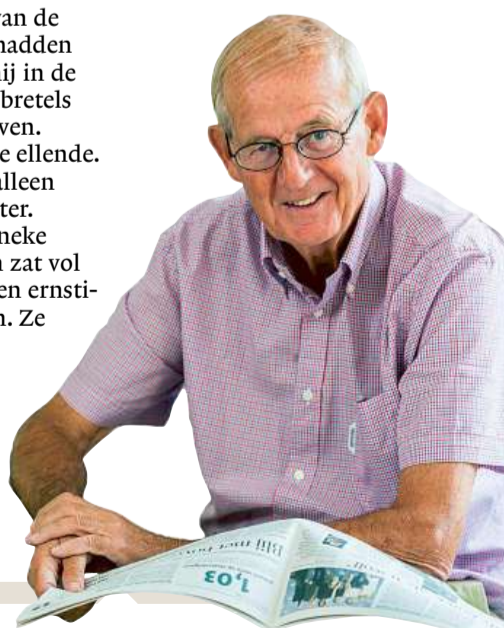
Stanneke werd aan het begin van de oorlog in 1940 geboren. Vader en moeder werkten als onderwijzer en onderwijzeres op een katholieke lagere school. Ze waren al 40 jaar toen ze hun Godsgeschenk kregen. Een pracht van een baby. Daarnaast waren ze dapper vaderslanders. Vader drukte illegale krantjes, waarin de Duitsers vreselijk belachelijk werden gemaakt. En moeder bracht ze rond. In zijn overmoed nam de man een vader van een leerling in vertrouwen. Helaas, een foute vaderlander. Toen ze hem vlak voor het einde van de oorlog uit zijn huis hadden opgehaald, maakte hij in de gevangenis met zijn bretels een einde aan zijn leven. Moeder ontsprong de ellende. Ze leefde sindsdien alleen maar voor haar dochter.

In 1947 kreeg Stanneke acuut hoge koorts en zat vol vuurrode vlekken. Een ernstige vorm van mazelen. Ze was zo ziek dat mijn voorganger in de huisartsenpraktijk haar 's nachts nog op de kinderafdeling van het Elisa-

beth ziekenhuis liet openen. Moeder week niet van haar bedje. Een ernstige longontsteking kon ze nog wel overwinnen. Maar toen haar armen en benen stampvol paarse vlekjes kwamen te zitten en ze amper nog haar hoofdje op kon tillen werd er groot alarm geslagen.

Een hersenvliesontsteking met grote gevolgen. Ze veranderde van een vrolijk meisje in een moeilijk kind. Haar vrolijke lach verhardde in een boos gezicht. Op de lagere school had ze amper vriendjes of vriendinnetjes. Van de Mulo werd ze weggestuurd. En tot overmaat van ramp ontwikkelde ze een ernstige vorm van grand mal epilepsie. De absences tuimelden over haar heen. De medicatie wilde maar niet aanslaan. Ze was thuis voor moeder niet meer te verzorgen. We vonden onderdak voor haar in een fantastisch verpleeghuis, waar ze met veel warmte en eindeloos veel geduld werd verpleegd. Ze hoorde er weer bij.

Helaas begon ze een aantal jaren geleden snel te dementeren. Toen haar moeder was overleden, begreep ze daar niets van. Half mei werd ze geveld door Covid-19. Ze was besmet geraakt door een van de verzorgsters die door de slimmeriken van het RIVM zonder mondkapjes moesten werken. Ze overleed met een glimlach op haar gezicht. De uitvaartdienst was in de eetzaal. Alle bewoners, bewoners en het verzorgend personeel waren erbij. Er werden kinderliedjes gezongen, veel limonade gedronken en slagroempunten gegeten. De fatale kinderziekte hebben we bedwongen. Nu nog een coronavaccin uit Oxford.

Har's glimlach

De wereld staat letterlijk in brand. We worden immuun voor de vreedheden. Kunnen we nog wel met een glimlach genieten van de kleine juweeltjes die iedere dag voorbij komen? Har Meijer wel. Hij kijkt, luistert en tekent dit kleingoed voor u op.

Verkeersinfarct door afgesloten Churchillbrug

De afsluiting van de Churchillbrug leidt tot absurde taferelen in het Morskwartier en de Stevenshof. Rustige straatjes zijn van de ene op de andere dag veranderd in verstopte verkeersaders. Bewoners staan er stomverbaasd bij te kijken.

„Zie je wat daar gebeurt? Dat busje rijdt gewoon over de stoep, tegelijk probeert een fietser zich erlangs te wurmen. Zo gaat het de hele spits door, een gekkenhuis. Dit is van een absurditeit, dat bedenkt je niet eens.” Willem van der Wolk staat breed te gebaren voor zijn huis aan de Morsweg als hij laat zien waarom hij dinsdagochtend een klacht naar de gemeente heeft gestuurd. „We hebben vooraf geen aankondiging gezien, niets. Gistermiddag begon het ineens. We wonen in het rustige tweede deel van de Morsweg, hier rijden normaal gesproken alleen buurtbewoners en fietsers. Nu ineens krijgen we deze explosie aan verkeer te verwerken. Ik begrijp niet dat hier niet beter over is nagedacht.”

Hij heeft beslist een punt. Het is dinsdagavond kwart voor zes. De straat staat ramvol met auto's die er in beide richtingen in filegang doorheen kruipen. Voor fietsers is nauwelijks plaats, die wijken veelal uit naar de stoep waar ze de voetgangers voor de sokken rijden. In de straat bevinden zich op twee plekken verkeersremmende ver-

• Kijk al die auto's, dit is toch absurd? •

smallingen, die vandaag hun werk ook prima verrichten. Als het niet zoveel overlast zou veroorzaken, zou het komisch zijn. Van de ene op de andere dag is de zo vredige Morsweg veranderd in een soort Autoroute du soleil op zwarte zaterdag.

Doodlopend

De oorzaak van het leed is het groot onderhoud dat de gemeente Leiden aan de bruggen in de stad verricht. Tussen 20 juli en 14 september is de Churchillbrug aan de beurt die de Doctor Lelylaan door de Mors en de Churchilllaan door Leiden-Zuid op elkaar aansluit. De gemeente vervangt het beweegbare deel van de brug, de stalen bovenbouw, de elektrotechnische installatie en de aandrijving. Daarmee zou de brug 'weer jaren meekunnen'.

In die onderhoudsperiode wordt het verkeer omgeleid. „Nou ja, omgeleid”, lacht Iwan Westdijk wrang, terwijl hij naar het verkeer op de Doctor Lelylaan kijkt. „Ik ben vanmorgen nog even gaan kijken naar het verkeersplein bij

het Holiday Inn, maar ik zag niets van bebording staan. Nu begrijp ik ook wat hier gebeurt.” Hij staat bij een rood-witte afzetting op de Doctor Lelylaan en wijst op de langsrijdende auto's. Op de afzetting die half op de weg staat is een bord bevestigd dat aangeeft dat de weg verderop doodloopt - want daar ligt de Churchillbrug - maar het verkeer rijdt er vrolijk langs. „Bij de brug zie je de bestuurders twijfelen, de meesten rijden rechts het Wenneker-industrieterrin op en zie je twee minuten later terugkomen, dat loopt ook dood. De anderen draaien voor de brug al om. Dit lijkt me niet de bedoeling.”

Westdijk heeft een 'historie' met de brug zoals hij dat noemt. „Ik woon al jarenlang in deze buurt. Omdat deze route zich heeft ontwikkeld tot de belangrijkste verbinding tussen de A44 en de A4 door Leiden, is het verkeer hier heel druk geworden. Dat heeft veel overlast van trillingen door de brug in de buurt veroorzaakt en daar heb ik uitgebreid contact over gehad met de gemeente. Dus ik ben blij dat deze nu wordt aangepakt. Maar de manier waarop is natuurlijk vreemd. Ik heb het idee dat ze gewoon een paar bordjes hier en daar hebben neergeklamd 'en zoek het maar uit'.”

Stevenshof

Dat uitzoeken gebeurt dus. Door de afsluiting van de brug schieten

Willem van der Wolk en zijn vrouw (rechts) en hun burens werden verrast door een grote file voor de deur.

Stilstaand verkeer op de Haagse Schouwweg, van Plesmanlaan tot aan de Stevenshof.

FOTO'S HIELCO KUIPERS

veel auto's het Morskwartier in, waar ze uiteindelijk de Morsweg op worden geleid. De file daar wordt nog verergerd omdat het noordelijke deel van die weg rond de spits toch vaak al het toneel is van stuwving voor de Rijnzichtsbrug. Dat beide verkeersstromen zich er pal voor die brug samenvoegen, zorgt voor een extra lange rij, op het hoogtepunt van de avondspits tot vlak voor Naturalis.

Ook verderop in de Stevenshof speelt zich sinds deze week dergelijk verkeersdrama af. De route Haagse Schouw-Stevenshofdreef is immers een logische als je komt uit het westen aan de oostkant van de Rijn wil komen. Op welk moment je van er van de dag ook gaat kijken, het is er constant druk. De oorzaak zit 'm in het hogere verkeersaanbod en in de brug die de wijk ontsluit. „De Waddingerbrug gaat om de haverklap open voor pleziervaren. Het leidt meerdere malen op een dag tot een verkeersinfarct”, stelt wijkbewoner Remco Roman in de facebookgroep van de wijk die is geëxplodeerd met berichten. „De Dreef staat dan soms tot aan de Total al vast. De gemeente Leiden had dit kunnen voorzien. Het opknappen van die brug had na opening van de Rijnlandroute moeten plaatshebben.”

Gemeente

Ook in de Stevenshof wordt er dus verwijtend naar de gemeente gewezen. Had deze de plotselinge verkeerschaos niet voorzien? „Het is reces, dus het zal moeilijk zijn om die antwoorden te krijgen”, laat gemeentewoordvoester Nicolle Inklaar woensdagochtend desgevraagd weten. Ze maakt die voorspelling ook waar, bij het ter perse

Raadvragen

De situatie leidde woensdag tot vragen vanuit de Leidse gemeentepolitiek. Meer specifiek van Maarten Dirkse, die er namens de VVD zit. Hij vraagt het college van burgemeester en wethouders om verdere maatregelen te treffen om de verkeersdruk op de getroffen wijken te verlichten en het 'bruggenbeleid' aan te passen. Daaronder verstaat hij spitsluiting van de Haagsche Schouwbrug en Rijnzichtsbrug voor recreatie- en beroepsvaart. Net als de in het hoofdverhaal al benoemde tijdelijke opening van de Stevensbrug én de Hofflandbrug tussen Leiden en Voorschoten voor al het autoverkeer. En of dat allemaal een beetje snel kan: „Is het college bereid om deze vragen zo snel mogelijk te beantwoorden zodat inwoners van de getroffen wijken weten waar ze deze zomer aan toe zijn qua verkeersdruk?” sluit hij zijn vragenlijstje. We wachten af.

De Churchillbrug is twee maanden dicht voor renovatie.

gebeurt, kon Inklaar woensdagavond nog niet zeggen.

Dat biedt niettemin enige hoop voor de bewoners van de getroffen wijken, die anders een zomer lang mogen genieten van het intense verkeer voor hun deur. Een vooruitzicht dat Willem van der Wolk niet wenst te accepteren. „Gisteren is de buitenspiegel van mijn auto er al afgereden. De situatie op de

stoep is domweg gevaarlijk. In de ochtendspits is er geen file maar wordt er keihard gereden. Het is wachten op de eerste keer dat het echt misgaat.”

Op de Morsweg vormt hij inmiddels het middelpunt van een groep buurtbewoners. „En wat gebeurt er bij een ongeluk? Hulpdiensten kunnen onmogelijk door deze bende heen komen”, vult een buur-

vrouw hem luidkeels aan. Van der Wolk: „Inderdaad, het lijkt me dat de gemeente hier actie moet ondernemen. Daarom heb ik een officiële klacht ingediend. Ze zouden bijvoorbeeld dit deel van de Morsweg kunnen afsluiten voor auto's. Dat zou denk ik al heel veel schelen. Dit kan zo echt niet langer.”

Martijn de Meulder